

## EGYETEM

## Közkinccsé vált a szegedi egyetem régészeti gyűjteménye + FOTÓK

Ez a tartalom archív! A cikkben szereplő információk a megjelenés óta megváltozhattak.



Megjelent: 2016.11.03. 07:29

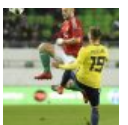
Szerző: **Pintér M. Lajos** 



A paleolitikumtól a középkorig kalauzolja a látogatókat az SZTE Régészeti Tanszék szerdán megnyílt kiállítása. Trogmayer Ottó előtt mostantól külön emlékvitrinnel adóznak.

„Tanásatásból tanyűjtemény. Válogatás a szegedi Régészeti Tanszék leleteiből” címmel nyílt kiállítás szerdán az SZTE BTK Régészeti Tanszékének folyosói kiállítóhelyén. Köszöntőt mondott *Szajbély Mihály*, a bölcsészkar dékánja és *Bálint Csanád* régészprofesszor, akadémikus, az MTA Régészeti Intézet nyugalmazott igazgatója. A tárlat célja, hogy betekintést nyújtson a két világháború között létrejött szegedi régészeti intézet gyűjteményébe. Ez a különleges válogatás időrendben haladva a paleolitikumtól a középkorig a régészeti korszakokat egy-egy témára (például temetkezési szokás, viselet, fegyverzet, lószerszámzat) fókuszálva, egy-egy lelőhely leletanyagán keresztül mutatja be. A megnyitóhoz kapcsolódóan ünnepélyes keretek között átadták a tanszéki folyosói állandó kiállítóhelyet, az egykori legendás régészprofesszor nevét viselő Trogmayer Ottó-émlékvitrint, valamint az intézet/tanszék oktatóinak, kutatóinak portréiból készült panteont és az intézettörténeti kiállítást is.

FRIS



Szajbély Mihály úgy fogalmazott, többszörös múltidézésnek lehetnek tanúi a folyosói kiállítóhely látogatói. Egyrészt a régészeti oktatás kolozsvári és szegedi gyökerei, története tárulnak elénk, másrészt a két képzőhely legfontosabb programadó oktatóit, professzorait ismerhetjük meg, végül, de nem utolsósorban a leleteken keresztül a Kárpát-medence paleolitikumtól késő középkorig terjedő történelmébe nyerhetünk bepillantást. „Nagyon jó helyen van ez a kiállítás itt a tanszéki folyosón, hiszen bárki megtekintheti, senki elől nincs elzárva. A szegedi egyetem számos érdekes gyűjteménnyel rendelkezik, mely valamilyen okból nem látogatható, pedig bátran ajánlhatnánk a nagyközönségnek. Az universitas számára fontos cél lehetne, hogy megmutassa kiállítótereit, intellektuális látnivalóit, melyek vonzók lehetnek a minőségi turizmus szempontjából, bizonyítva, hogy Szegeden más érdekesség is van, nem csak a borfesztivál vagy a Bortér. E tekintetben a régészeti tanszék utat mutat. Külön öröm számomra, hogy a hányattatott sorsú gyűjtemény elérte célját, hiszen hallgatónk rendezték, tanultak általa, és tanítanak is általa” – mondta.

Bálint Csanád régészprofesszor, akadémikus felidézte a szegedi indulás erőfeszítéseit, *Klebelsberg Kunó* egyetemszervező tevékenységét, a tanszék első éveit. Kiemelte, a tanszéki arcképcsarnokban bemutatott egykori legendás oktatók mind nagyszerű emberek, kiváló pedagógusok és kutatók voltak, akik több nemzedéknyi magyar régészt neveltek ki. Különös tisztelet övezi a 2015-ben elhunyt *Trogmayer Ottót*, a magyar régészet egyik ikonikus alakját, aki munkásságával, habitusával, személyes kapcsolataival segítette mind a szegedi régészeti tanszék, mind a Móra Ferenc Múzeum folyamatos fejlődését, profiljának alakulását.

Az 1924-ben létrejött szegedi régészeti intézet alapítóinak, *Buday Árpádnak* és *Banner Jánosnak* elsődleges céljai között szerepelt, hogy viszonylag rövid időn belül olyan régészeti gyűjteményt állítsanak fel, mely lehetőleg a paleolitikumtól a késő középkorig szinte az összes korszakot, kultúrát reprezentálja. A tanszék egykori oktatói tudatosan törekedtek arra, hogy lehetőség szerint minden korszak tárgyi anyaga képviselje magát a gyűjteményben, ezzel is biztosítva a hallgatók széles körű régészeti anyagismeretét. Az egykori régészeti tár több mint 11 000 tárgyat foglalt magába. A régészeti leletek kisebb része ajándék, csere és vásárlás útján került a gyűjteménybe, nagyobb részük pedig az intézet saját ásatásaiból származott, utóbbiak főként a mai Békés és Csongrád megye területén zajlottak.

„Az intézet munkatársai mind a terepmunkába, mind a leletanyag feldolgozásába is aktívan bevonták hallgatóikat, oktató- és nevelőmunkájuknak köszönhetően új régészgeneráció tűnt fel, akik (például *Bálint Alajos*, *Foltiny István*, *Korek József*, *Párducz Mihály*) a hazai és a nemzetközi régészettudomány meghatározói alakjaivá váltak. A második világháborút követően a hányattatott sorsú gyűjtemény megfelelő kezelésére, rendszerezésére sem hely, sem mód nem volt, több mint két évtizedig a szegedi múzeum nyújtott védelmet számára. Az idő vasfoga – hogy úgy mondjuk – ezeket a tárgyakat sem kímélte. Mára már lecsökkent a gyűjteményben található leletek száma, és jelentős a beazonosíthatatlan, leltári szám nélküli darabok mennyisége is. A 2015-ben tanszékünkre hazatért régészeti gyűjtemény anyagának rendezésében, feldolgozásában aktívan rész vesznek a hallgatónk is. Az egykor mintegy 120 lelőhely helyett napjainkban már csak 72 lelőhely leletanyagát tartalmazza a régészeti tár. Ebből a megmaradt gyűjteményből mutat be válogatást a tárlat. A kiállítást régészhallgatónk rendezték, ezzel – ahogy Szajbély Mihály dékán is rámutatott – újból valóra vált az, ami egykor Buday Árpád és Banner János elsődleges célja volt a gyűjtemény ismét oktatási célokat szolgálni – árulta el a kiállítás főkurátora, *Pintér-Nagy Katalin* tanársegéd.